ЖОВТЕНЬ
1979
Київ

ISSN 0132-4462
Виходить з січня 1927 р.
№ 19 (1061)
Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

ОСТАННЄ СЛОВО ХАБАРНИКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Громадяни судді, прошу вас, дайте мені якомога менше!

Тридцять п'ять років тому героїчна Червона Армія визволила Україну від німецько-фашистських загарбників і продовжувала свій побідоносний похід на гітлерівську Німеччину.

З першого й до останнього дня війни «Перець» завжди був з героїчними фронтовиками й партизанами. Він стріляв по гітлерівському звіру гострою антифашистською карикатурою і вогненним сатиричним словом.

Редакція видавала фронтовий додаток до журналу — плакати-листівки під назвою «Перчиця», які доставлялися літаками в партизанські загони, що діяли на території окупованої України, а також на передову лінію фронту.

Гострі бойові карикатури, гнівні вірші Павла Тичини, Андрія Малишка, Володимира Сосюри, Павла Усенка, Дмитра Білоуса, короткі аж вбивчі фейлетони Петра Панча, Юрія Мокрієва, Олександра Копиленка, Луки Паламарчука, Семена Скляренка та інших літераторів підносили бойовий дух воїнів Червоної Армії і партизанів, закликали «Як скажених собак винищувати окупантів! Бити їх і вдень, і вночі!»

Вміщуємо у цьому номері декілька карикатур з «Перця» воєнних років. Вміщуємо з нагоди славної річниці і на згадку тим, кому ще й досі не дають спати «лаври» біснуватого Гітлера.

* * *

ПІД СТАЛІНГРАДОМ

Мал. К. АГНІТА

Перець (до мінометників):— Ану, хлопці, дайте і я разок бахну!

ЗА ОБ'ЯВОЮ

На дошці об'яв під рубрикою «потрібні» серед звичних «слюсарі, наладчики, електрики» з'явилось — «друкарка-секретарка». Нижче повідомлялося, що друкарку-секретарку очікує дуже солідна зарплата. А крім того — «преміальні, прогресивка та інші стимули».

Наступного ранку директор ледве протиснувся до свого кабінету крізь натовп бажаючих заповнити вакансію. Миловида білявка, що експресивно жонглювала словами «премія», «прогресивка», «інші стимули», мала намір зайти першою, та її відтіснила довгонога красуня.

Кинувши на ходу: «Я ще з вечора чергу займала», — вона рвучко відчинила двері директорського кабінету. Десь хвилин з двадцять повітря стрясали репліки типу «І мають же люди нахабство!», та враз запала тиша — красуня вийшла з кабінету.

— Ну, як? — майже хором запитали її.

— Те, що він пропонує, — махнула вона рукою в бік дерматинових дверей, — мені не підходить.

— А що він пропонує? — злякано спитала руда жінка.

— Мабуть, друкувати багато треба? — висловила здогадку миловида білявка.

— Друкувати зовсім не треба, — зло сказала красуня і пішла.

— Ну, якщо і друкувати не треба... — радісно посміхнулася білявка, беручись за дверну ручку.

Вона вийшла, наче з похорону. Зупинилась, обвела всіх поглядом і сказала:

— Те, що він пропонує, не для мене.

— Що — роботи багато? — поцікавилась повнолиця шатенка.

— Роботи майже зовсім немає, — зітхнула дівчина.

— Чудово! Це якраз те, що мені треба, — радісно мовила синьоока чорнявка. І кинулась до дверей.

Вона вийшла, тримаючи носову хусточку біля очей.

— І як йому не соромно — таке пропонувати! — схлипнула вона.

— Невже хоче, щоб йому казки в обідню перерву читали? У мене вже був один такий, — мовила дівчина в окулярах.

— Гірше! Набагато гірше! — вигукнула синьоока чорнявка.

— Але з преміями та іншими стимулами — це не брехня? — поцікавилася жінка-велетень.

— Не брехня, — підтвердила синьоока.

— Тоді — вперед! — басом наказала собі жінка і попрямувала назустріч щастю.

За кілька хвилин і вона вийшла, опустивши очі долу.

Нахабство! Пропонувати таке жінці, яка ще збирається вийти заміж!

— Так що він пропонує? — оточили її кільцем претендентки.

— Він пропонує, ви можете таке уявити, щоб я або та, що стане тут працювати, обов'язково носила туфлі, які виробляє це підприємство. Так мене ж і кури засміють! Невже з вас хтось на таке погодиться?

Усіх претенденток мов вітром здуло.

* * *

Якщо в когось із читачів виникне сумнів щодо вірогідності вищеописаної сценки, хай завітає до Закарпатського виробничого взуттєвого об'єднання. Гарантуємо, що не тільки друкарка-секретарка, ніхто з працівниць підприємства не носить взуття місцевого виробництва. Та як можна носити туфлі, які, крім того, що стратхітливі на вигляд, ще й мають різної висоти каблуки та різну довжину підошов, у яких лак розповзається на очах, а нитки стирчать з підкладки. Певна річ, ніяка жінка такі туфлі не взує.

П. ЮРЧЕНКО.

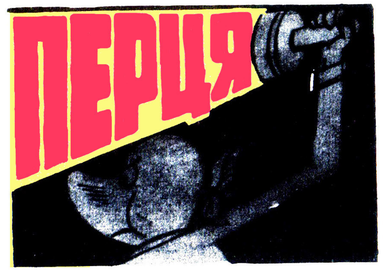

Прикарпаття — то вам не тільки трембіти, смерічки і коломийки. Це ще й — вода... «Тече вода з-під каменя...» Ах, що за вода тече! Нарзан! Втім, пардон. Це ще треба подумати, чи прикарпатську «Роксоляну», «Перегінську», «Буркут» і так далі називати нарзаном, а чи, може, якраз навпаки: нарзан — скажімо — кавказькою «Роксоляною»...

Отож, потрапивши на Прикарпаття, — пийте мінеральні води!

Що? Кажете — не одною водою? Що часом і пивце б не завадило? Будь ласка: до ваших послуг тут — ціле пиво-безалгокольне об'єднання на чолі з генеральним директором І. В. Солов'юком. І об'єднує те об'єднання відразу аж кілька пивзаводів. А пивзаводи займаються тим, чим їм і належить займатися, тобто — варять пиво...

Чи чули ви про отого мисливця, котрий вигадав тіло взяли вони якось із компанією на полювання пляшку горілки, а випити — не випили: відкоркувати було нічим? Так і понесли назад повну пляшку...

Повірити, звичайно, цій історії важко. І все ж — чого не буває на світі! Тим-то на двох прикарпатських пивзаводах — Коломийському й Калуському — подбали про те, щоб така рахуба вже ні з ким не сталася. Як подбали, питаєте? А ось як: налагодили тут випуск пляшок, котрих відкорковувати взагалі не треба: корки у них самі відлітають.

Єдина незручність такої тари — це те, що вона може самовідкритися не тоді, коли це потрібно вам, а коли їй самій заманеться: в сумці, авосьці, портфелі — з усіма витікаючими, так би мовити, наслідками...

Правда, пивовари в один голос скромно відмовляються від авторства у винаході цих пляшок-«самовідкупорок»:

— Це, — кажуть, — не ми винуваті. Це, — кажуть, — ми одержуємо такі корки з Косова. Нестандартні.

Може, й так. Але навіщо ж, питається, закорковувати ними цілком стандартну тару?

Проте читачів, природно, більше цікавить не сама тара, а — те, що в ній. Справедливо. Бо в ній часом буває не зовсім те, на що сподіваєшся... Під час однієї з останніх перевірок працівники держторгінспекції забракували 67 відсотків коломийського пива.

— Це ще — нічого! — кажуть. Он на Івано-Франківському пивзаводі усю перевірену партію довелося оголосити браком. Тобто, усі сто відсотків.

Ні, івано-франківські пивовари та їх коломийські колеги високою якістю свого витвору споживачів не балують. Він, цей витвір, буває то з металевим присмаком, то взагалі без ніякого смаку, то з осадом, який випадає на другий же день після розливу... А іноді в тому осаді знаходять і такі сюрпризи, як цукеркові обгортки, фольгу, а то навіть і дещо пікантніші додатки...

— Ну, що ж, — скажете ви, — не пивом єдиним...

Правильно. Є ще на Івано-Франківщині підприємства споживкооперації, які випускають ситро — в усіх його, так би мовити, варіантах. Але й до нього підходити треба обережно. Купуєте ви, приміром, в одному з тлумацьких магазинів напій «Яблуко». Наливаєте синочку у склянку:

— Пий на здоров'ячко.

А синочок кривиться. Бо те «Яблуко» яблуком і не пахне. І плавають у ньому якісь підозрілі пластівці абсолютно неяблучного походження. Ви

хапаєте склянку, вивчаєте етикетку — і переконуєтесь, що вам підкинули анонімку: адреси виготувача немає й сліду. Але у вас уже прокидається Шерлок Холмс. Ви розшукуєте завмага, і просите показати накладну. А з накладної дізнаєтесь, що напій цей виготовлений у селі Нижнів Тлумацького району. Йдете, тобто їдете по сліду, знаходите цех безалкогольних напоїв, який вважає за краще залишатися інкогніто,— і вам усе стає ясно: пляшки тут миють за принципом — аби швидше...

— Нижнівське «Яблуко» від нашого Яблунева недалеко відкотилося, — невесело каламбурять на Косівщині. — У яблунівському цеху випускалось не краще ситро.

— Випуска-лось? — хапаєтесь ви за останній склад. — А тепер?

— А тепер — зовсім не випускається. Торгінспекція заборонила. Як, до речі, і в селі Долині нашого ж таки району. Закрили обидва цехи — поки не наведуть там порядку у технології.

— Ну й наводять?

— Та щось не дуже кваплять...

Проте більше всіх здивував любителів ситра ще на початку цього року Тлумацький промкомбінат: 9 січня він випустив партію напою «Мандариновий», датовану... 9-им лютого. Напій майбутнього?.. Спеціалісти зацікавились цим питанням. І встановили, що 80 відсотків футуристичного напою — не що інше, як абсолютний брак. Чистісінької, сказати б, води. Але в тім-то й біда, що — не чистісінької... А ще гірша біда — що якість тлумацьких напоїв і на сьогоднішній день не набагато поліпшилась.

Словом, приїдете ви на Прикарпаття — пийте мінеральну воду! Не пошкодуєте.

В. БОЙКО.

Івано-Франківська область.

НА ШПРЕЕ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Ой Дніпро, Дніпро!

Партизан: — От задача!.. Не знаю, що мені з вами робити... Чи спочатку закурить, а потім у полон взяти, чи у полон взяти, а потім закурити?..

СКРУТНЕ СТАНОВИЩЕ

Мал. В. МАРКОВИЧА

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Уся третя імперія на вгороді в Ликерії.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Книга Гітлера «Майн кампф» під грунтовною редакцією Червоної Армії.

НЕ ТРАТЬТЕ, КУМЕ, СИЛИ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

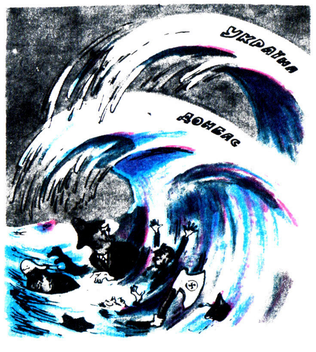

Гітлер (до Геббельса): — Чого ж ти мовчиш, наче води в рот набрав?

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (Харків)

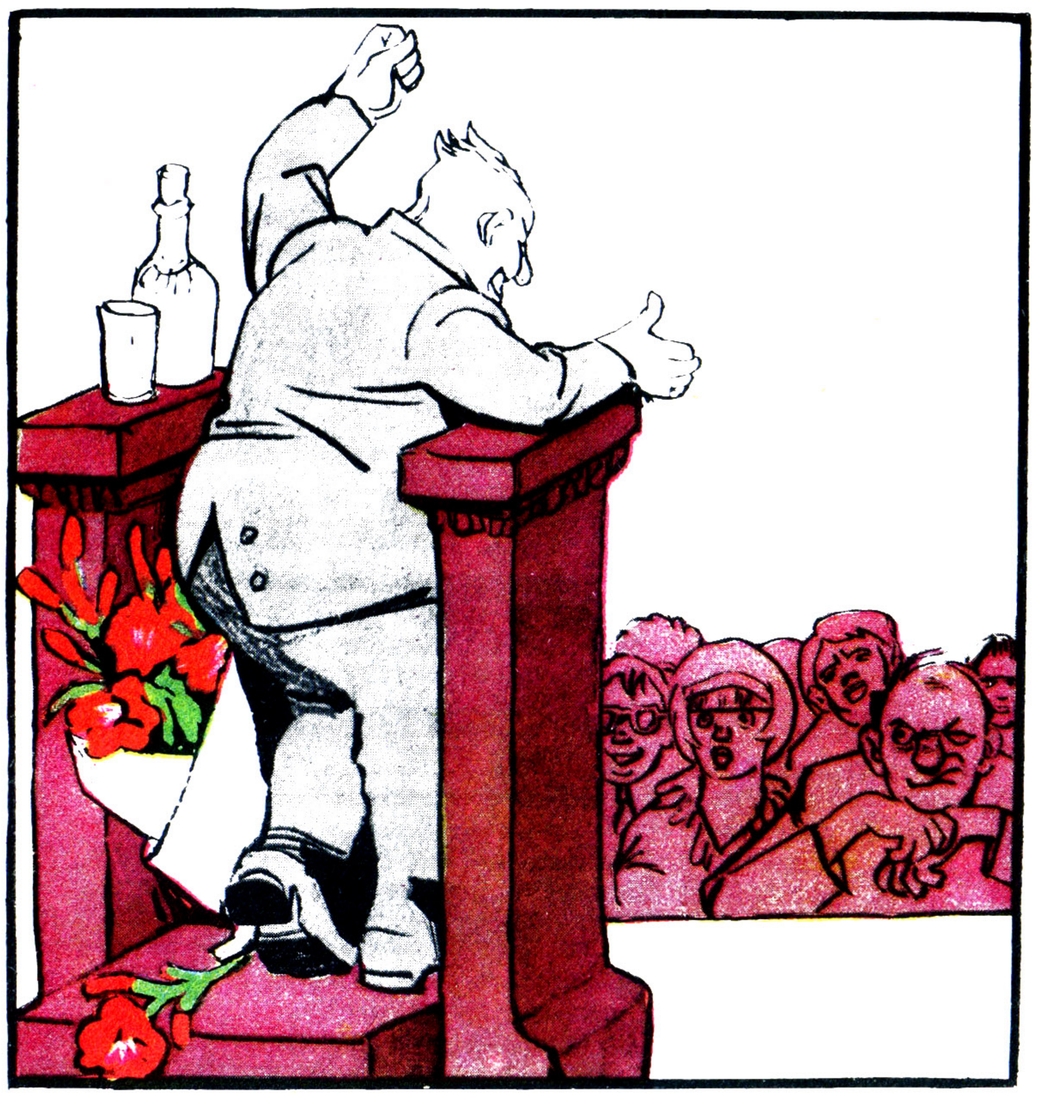

— Я ще не всю правду-матку врізав керівникові нашої контори. Дещо я приберіг йому на після зборів.

Телеграфне агентство Перця

ВИВЧАЄТЬСЯ НАСТРІЙ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). При Великописарівському автопідприємстві створено бюро по вивченню настрою водіїв. Воно організоване з ініціативи жителів села Ямне, в яке маршрутні автобуси заходять тільки тоді, коли цього забажають водії. А таке бажання виникає, коли у них гарний настрій. Тепер жителів району про настрій водіїв повідомлятимуть заздалегідь і пасажири не будуть годинами чекати на автобусних зупинках.

НОВИНИ МЕХАНІЗАЦІЇ

Кор. ТАП передає з Кіровограда: Принципово оригінальний спосіб розвантаження бітуму розроблено на складі № 2 будівельно-монтажного управління облспоживспілки. До складу під'їжджає автомашина з бітумом, лівий і задній борти її кузова відкриваються, а машина з допомогою підставок під колеса нахиляється набік. У ясну погоду, коли сонечко добре припікає, бітум розтоплюється і самовивантажується на землю за яких-небудь п'ять—десять днів. Водіям залишається тільки спостерігати за цим нескладним процесом і досхочу вдосконалюватися у забиванні «козла».

НЕ ПОЯСНИВ

м. РОВНО. (Кор. ТАП). Тільки через кілька років, на традиційній зустрічі випускників Ровенського сільськогосподарського технікуму, дирекція міськпобуткомбінату зможе вручити їм 69 альбомів, які було замовлено ще у січні 1979 року.

«Своєчасно ми не можемо виготовити ці альбоми, — пояснив кореспондентові ТАП директор Ровенського міськпобуткомбінату І. Бадьян, — бо ними нас не забезпечує фабрика «Одесафото». Скільки разів ми писали на підприємство, скільки дзвонили — як об стінку горохом...».

Не пояснив тільки тов. І. Бадьян, чому міськпобуткомбінат приймає такі замовлення, для виконання яких немає матеріалів.

ГРАНЧАК на капоті

Недавно редакційною машиною ми проїздили селом Княжичі Києво-Святошинського району. Дорога була вільна, і наш водій Анатолій, або ж Антоша, як його жартома називають перчани, наспівував пісню «По вулиці Коперника...» І раптом з-за найближчого рогу, коли до нього лишалося якихось двадцять-тридцять метрів, на повному ходу вирвався трактор із причепом і, виляючи у різні боки, пішов нам наперереріз.

Антоша — ас за кермом, і його зненацька не захопиш. У якусь невловиму частку секунди він різко взяв праворуч, а в наступну загальмував.

— Ну, козел! — видихнув він і, відчинивши дверцята, дуже емоційно висловив усе, що думає, червонопикому здоровилу, який зупинився поруч і лупав на нас із кабіни трактора каламутними очима.

— Оце якби на нашому місці був не дуже досвідчений любитель-жигуліст, — сказав Антоша, коли ми поїхали далі, — тут і настав би кінець його шоферуванню. Роздавив би трактором отой п'яндига. По ньому ж видно: затарив гранчак самогону, і ще й совісті вистачило за кермо лізти...

— Страшні люди ці лихачі-трактористи! — погодились ми.

— Про що ж я й кажу! — підхопив Антоша. — По-перше, правила руху для них не існують. А по-друге, п'ють за кермом. Не всі, звичайно, але таки багато хто...

Що ж, як не прикро, особливого перебільшення тут немає. Аналіз шляхових пригод лише одного місяця нинішнього року показав: у дуже значній кількості їх винні саме трактористи. І саме у нетверезому стані.

Є. Захаренку із Єнакіївського відділу робітничого постачання тресту «Орджонікідзевугілля» під час одного з рейсів дорога видалася вузькою, він перетнув бордюрну лінію, виїхав на обочину і збив перехожого.

Аж п'ятеро пішоходів потрапили під колеса трактора п'яного лихача В. Мучички в селі Загорбі В.-Березнянського району Закарпатської області.

А Г. Левченко з колгоспу імені Петровського Роздільнянського району на Одещині так набрався, що й дороги вже не бачив. Тому він передав кермо приятелеві А. Ходякову, який, хоча й випив на сто п'ятдесят грамів менше і ще дещо розрізняв, але все одно тут же наїхав на людину.

По кілька разів витягали з кабін у напівпритомному від випивки стані трактористів А. Корового з тульчинського пункту «Міжколгоспвідгодівля» Вінницької області і Н. Тимошука з Іваничівського сільського споживчого товариства на Волині.

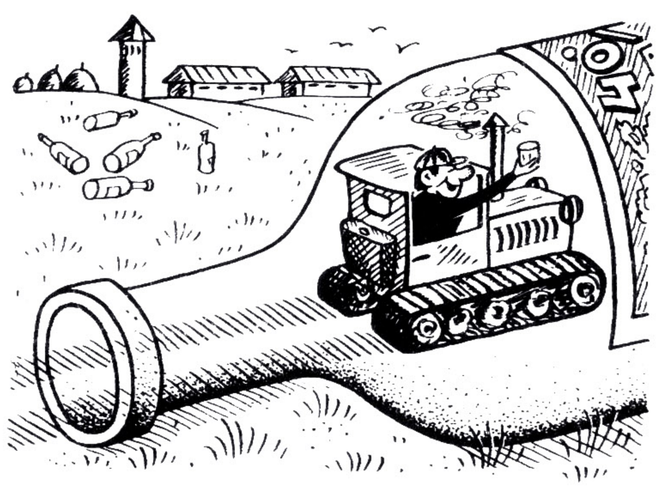

Слід зазначити, що працівникам Державтоінспекції значно важче боротися проти порушників-трактористів, аніж автомобілістів. Водій автомобіля, як правило, не збочує з дороги. Ось дорога, ось машина, а ось і автоінспектор, який оперативно й чітко зафіксовує порушення.

А де тракторист із своїм залізним конем? Аж ген-ген серед поля чи край болота, поставив на капот гранчак і півлітру й розкошує наодинці чи з напарником. І потім, порозкошувавши, він не обов'язково випреться на шлях. Своє лиходійство він може вчинити де завгодно.

В одну з найвіддаленіших од доріг яругу перекинув трактора М. Гулаков — робітник Глухівського торфопідприємства на Сумщині. У глибокому болоті втопив свого Т-74 М. Козинець — горезвісний представник пияків колгоспу «Дніпро» Кагарлицького району Київської області...

Притому п'яндиги не лише калічать людей і гублять техніку, але нерідко гроблять і себе. Так загинули трактористи Ш. з Вінницької механізованої колони № 12 тресту «Київсільелектробуд», Т. з колгоспу імені Кірова Братського району Миколаївської області, Т. з колгоспу імені Шевченка Кіцманського району Чернівецької області.

То що ж — до кожного тракториста приставити інспектора, щоб той цілоденно стежив за ним? Мабуть, ні — де взяти стільки інспекторів. Звичайно, велику користь приносять масові перевірки виконання трактористами обов'язків по забезпеченню безпеки руху — на кшталт операції «Трактор», проведеної цього року республіканською Державтоінспекцією. Але й такі дієві методи боротьби проти порушень не можуть бути панацеєю, оскільки кожна подібна перевірка вимагає значної кількості додаткових сил і коштів.

Вочевидь, справа в іншому — у тому, щоб керівники колгоспів і радгоспів, усіх установ і організацій, де є трактори, якнайсуворіше контролювали роботу їхніх водіїв, принципово оцінювали її, не залишали безкарним жодного порушника. Коротше, щоб діяли не так, як, приміром, у колгоспі «Перемога» Конотопського району Сумської області, де позбавлені інспекцією прав трактористи спокійнісінько продовжують гасати на своїх машинах, лякаючи людей і гроблячи техніку.

Отож боротьба проти пияцтва, принциповість у ставленні до тих, кому довірено тракторне кермо, — не абстрактні вимоги, од яких можна відмахнутися, мов від надокучливої мухи. Ні, ці вимоги загальнообов'язкові. Від чіткого їх виконання залежить, зможемо ми з вами почувати себе при зустрічі з залізним конем спокійно і впевнено, чи змушені будемо й надалі чимдуж тікати від першого-ліпшого трактора, що вигулькне з-за рогу.

Б. СИНЕЛЬНИКОВ,
полковник міліції, начальник відділу управління Державтоінспекції МВС УРСР,

В. ЧЕПІГА.

Про весілля, про традиції й жнива...

Зберемо урожай,
Ось тоді й весілля грай.
(Народна мудрість).

Як шуміли-достигали пшениці,
Полетіла раптом вість у всі кінці,
Що Данило женить сина Василя...
Танцювали — аж вгиналася земля!
Майже тиждень вся околиця гула,
Спів котився до сусіднього села.
Ну, а люду, скільки люду там було —
На весілля і старе, й мале прийшло...
Трактористи, комбайнери, шофери
Дружно келихи здіймали догори,
Всі вітали наречену й жениха...

Та погляньте, хто там сумно так зітха?
Хто нервує так, схопивши телефон?
І кого то викликають у район
Поспитати, чом не косять у жнива?
То — відомо хто: колгоспний голова...
От допоки гомонять в районі з ним,
Я про двійко молодяток розповім.
Адже Вася і Галина, взагалі,
Познайомилися в місті, не в селі.
Він працює на будові, а вона
Десь у тресті — чи кур'єр, чи розсильна.
А на свята — що б і як там не було, —
Добиравсь Василь автобусом в село.
І Галина (ця вже з іншого села)
Учащала до батьків, коли могла.
Так і їздили до рідних залюбки.
А назад
везли авоськи й клумаки —
Із олійкою, із масличком, сальцем,
Чи ковбасочки свинячої кільцем.
Бо батьки ще при здоров'ї, все в них є:
І зароблене в колгоспі, і своє...

Приїжджає Вася якось, аж сія,
І Данилові: — Женитись хочу я.
Мати сплеснула руками: — Новина!
Батько крякнув і промовив: — Хто ж вона?
Ну, Василь батькам швиденько розказав
Та ще й карточку Галини показав...
— Мо', до осені, синочку, почекай, —
Каже батько. — От зберемо урожай,
Зробим так, як наші прадіди й діди,
А тоді й утнем весілля — хоч куди!
Тільки згорда син одказує на те:
— То, папашо, пережитки, то пусте.
Та й нічого вже не зміниш все одно,
У сільраді в нас заява вже давно.
Так що пізно. Не проси і не моли,
А скоріше двох кабанчиків коли.
...В той же час Галина з іншого села
Теж про це з батьками мову завела.
Спершу в хаті шум зчинився, тарарам...
Але що поробиш — згодились і там.
Погуляли у Галининім селі.
А тоді на «Волги» сіли й «Жигулі» —
Прибули до Василевої рідні...
Ось тому і веселяться вже три дні.
Ось тому в селі під час гарячих жнив
Чути музику і чути п'яний спів;
Чути: «Гірко! Пий, кума, за молодих!..»
А на полі буйний колос вже достиг,
Вже косить давно потрібно, бо — жнива...
Через те от і нервує голова,
Через те його й покликав телефон
На розмову неприємну у район...

Котрийсь із читачів може зробити закид: яке діло фейлетоністові до того, коли грають весілля — взимку чи влітку! Згоден. Юридично — ніякого: законом дозволено женитися в будь-яку пору року. А якщо підійти до цього питання з морально-етичного боку і, коли вже на те пішло, з економічного! Насамперед скажу про одну суттєву деталь. Оті весілля в «години пік» більше як у 90 випадках із 100 справляються не нареченим з колгоспу, а нареченим приїжджим, які погуляють-повеселяться в батьків і знов мотають до міста. Далі. Споконвік у селах України існувала традиція: весілля справляли, як правило, восени або взимку — коли обкосяться, обмолотяться, одне слово, коли впораються із сільськогосподарськими роботами. А що ж виходить тепер! Минулого року, скажімо, в селах Хмельницької області зіграно в жовтні 828 весіль, у грудні — 752, а в розпалі літніх робіт (липень, серпень) — 1422 і відповідно 1439, тобто майже удвічі більше. Приблизно таку ж картину спостерігаємо і в ряді інших областей (на Київщині, наприклад, у серпні відбулося 1602 весілля, а в грудні — 852). Не дуже змінилася ситуація й цього року. У Городоцькому районі згаданої вже Хмельницької області мені довелося бути свідком того, як голова колгоспу імені Ілліча В. А. Канарик хапався за голову й бідкався: «Що робити! Біда та й годі! Починаються жнива, а в селі намічено вісім весіль!..»

Певна річ, я написав цей фейлетон
Не для того, щоб змінити наш закон.
Й не для того, щоб Галини й Василі
Перестали грать весілля на селі;
Заперечувати? Боже борони!
Хай кохаються, хай женяться вони...
Я хотів цим фейлетоном нагадать
Про традиції, що стали забувать.
Про традиції, підтверджені життям —
Пам'ятать їх варт не тільки женихам,
А ще батенькам і ненькам, всій рідні,
Тим, хто гульбища заводять в жнивні дні...

Ів. НЕМИРОВИЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Зараз перевіримо, як справи у вашому господарстві з птахівництвом.

А все через свою добрість ворогів наживаю. Сидимо якось із своїм, «На добраніч» дивимось, Коли чую — через стінку, у сусідів — крик, вереск, щось важке падає, щось тріщить. Кажу своєму:

— Біжи, а то повбивають там одне одного.

А він:

— Біжи, як ти дурна.

Та хіба ж витримає серце, коли таке через стінку чуєш? Смикаю двері, заходжу, а там... Черепки на підлозі валяються, пір'я по хаті літає. Марта розпатлана, боса, а її Толик — «уб'ю!» — кричить.

— Ой, сусідонько, — плаче Марта, — добре, що ви зайшли, подивіться на цього бандюгу, нализався і що виробляє. Як же мені білого дня дочекатися?

— Міліцію, — кажу їй, — викликай.

— Подзвонила б, так телефону немає.

РОБИ ДОБРЕ, А ВОНО...

ГУМОРЕСКА

Я не полінувалась аж до Петренка побігла, подзвонила. Приїхали, забрали бешкетника. А наступного дня, дивлюся, йдуть Толик з Мартою, та так любенько вона до нього: «Толичку!», а він до неї: «Марічко!» А на мене повитріщались: «Через вас, тітко, сорому набралися, ще й за витверезник довелося заплатити!» Розприндились, перестали вітатися зі мною. Чи ви бачили таке?

— Бо ти дурна, — каже мій.

А що я їм поганого зробила?

Чи, скажімо, сусідка Настя. Поїхала до батьків у відпустку.

— Дивіться, тітко, тут за моїм.

А що за ним дивитися? Дорослий чоловік. Але їду якось від куми, пізненько вже було, дивлюся, іде Настин чоловік з якоюсь молодичкою, така собі, нічого молодичка. А куди ж це вони, думаю, йдуть? Бачу, повів її на квартиру до себе. Ах, ти ж, думаю, святим яким прикидався, а вона ж, Настя, все хвалила його: мій Вася та мій Вася... От тобі й Вася!

Коли Настя повернулася, шепнула їй:

— Подивляйся за чоловіком, бо в гречку скаче, якусь кралю приводив, сама бачила.

А Настя в сльози:

— То його сестра приходила в хаті прибирати.

— Так таки й сестра, — кажу.

А вона:

— Краще б ви мені, тітко, такого не говорили.

Тепер ні вона, ні він зі мною не вітаються.

— Бо ти дурна, — каже мій.

А що я їм поганого зробила?

Оце вчора поторгувала цибулею. Їду з базару. Сіла в автобус, кладу п'ять копійок за проїзд біля шофера, а квитка не беру. Нащо він мені?

Коли чую: «Ваш квиток, громадянко!»

— Я заплатила, — кажу.

— А де ж квиток? Платіть штраф, п'ятдесят копійок.

Заплатила та ще й сорому набралася.

А мій:

— Бо ти дурна.

То оце ж бачите, людоньки, як воно виходить: робиш добре, а воно...

Неля КАСЯНЧУК.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. В. СЕМЕРЕНКА (Запорізька обл., м. Василівка)

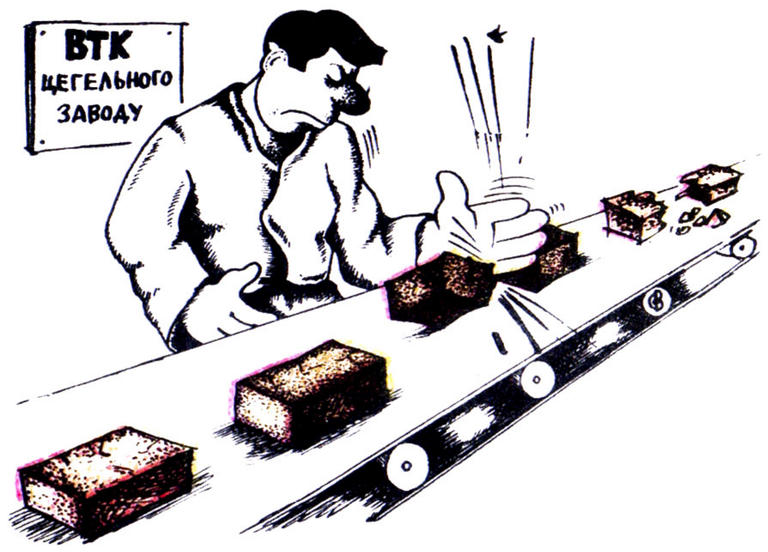

Без слів.

Мал. В. ОСОКІНА (Макіївка)

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

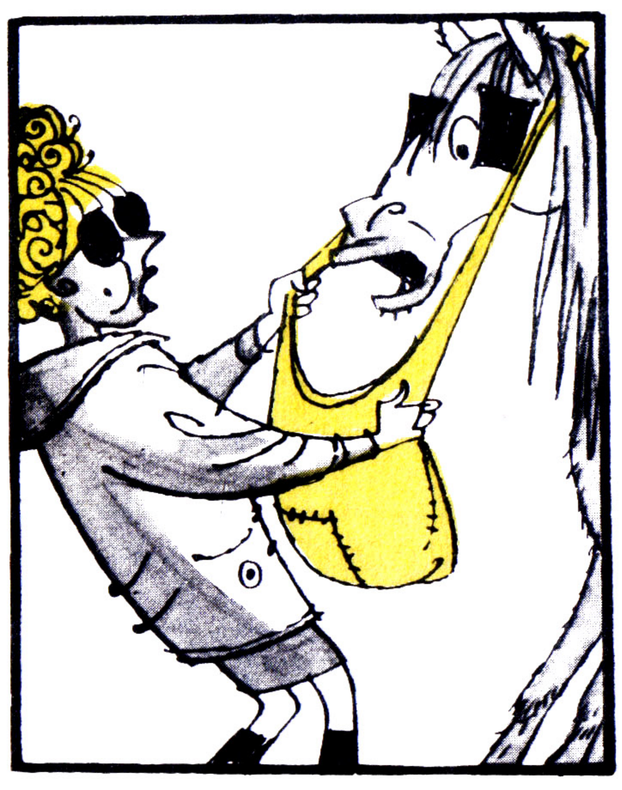

— Така модна сумочка — і на конячій морді!

Мал. Є. МИЛУТКИ

Мал. В. ЧМИРЬОВА

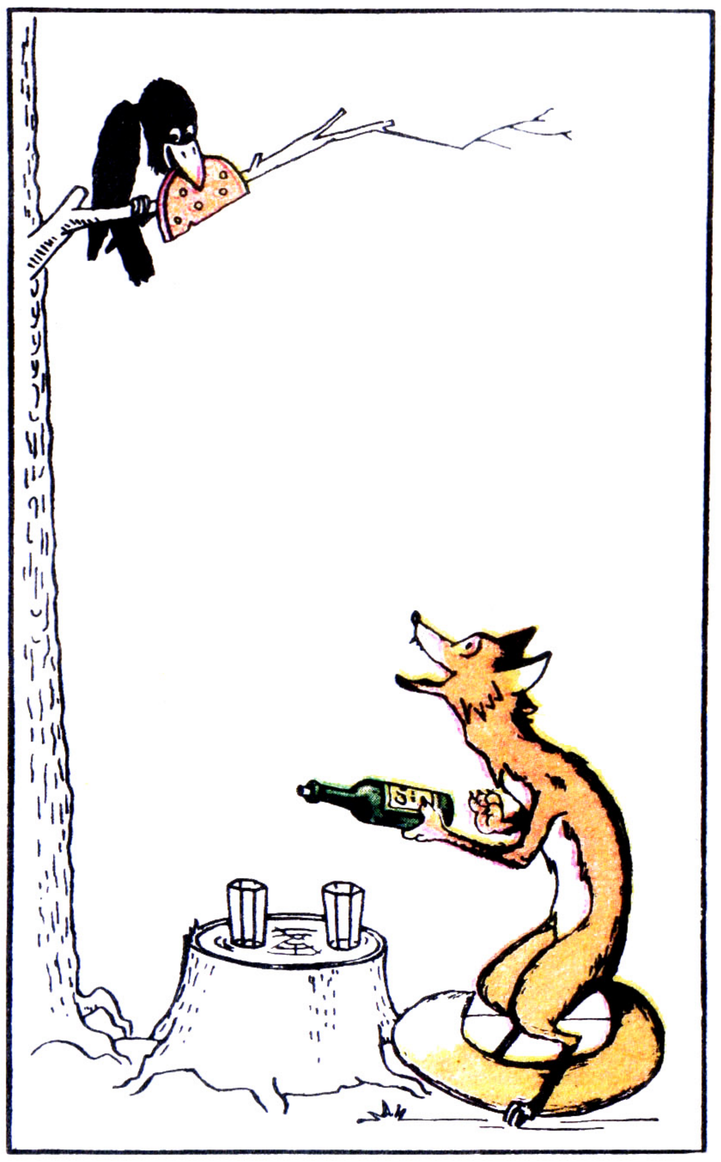

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

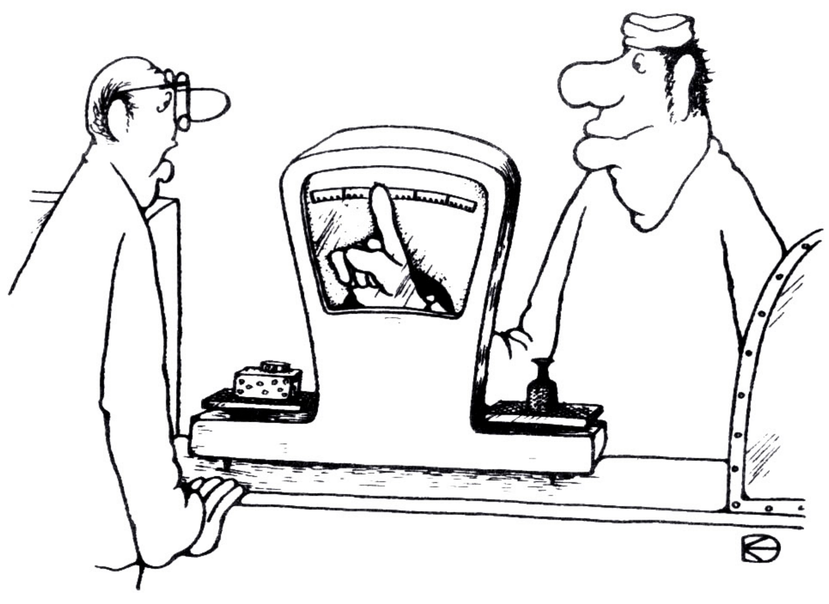

Без слів.

ЗНОВУ «ТАРІЛКА»?

Телеграма була короткою: «Приїздіть. У селищі Слатине Дергачівського району Харківської області впала «літаюча тарілка». Очевидці».

Ми спочатку здивувалися. Адже наші кореспонденти здебільшого повідомляють про бюрократів, хабарників, бракоробів, окозамилювачів... А тут раптом — «літаюча тарілка».

Але як би там не було, телеграму адресовано не Академії наук, а нам. Тому негайно вилетіли до Харкова, а звідти швидко добралися до Слатиного.

— Де тут у вас «літаюча тарілка» впала? — запитали у першого ж зустрічного слатинця.

— Там, у центрі селища, — махнув він байдуже рукою.

Така байдужість нас насторожила. Піддали ходу. Через кілька хвилин ми вже ходили навколо величезного котлована і тільки зітхали. Запізнилися. «Тарілки» не було.

«А може, нас розіграли і цей котлован утворився не після посадки літального апарата?» — закрадався сумнів.

— Та ви що! — в один голос запевнили нас слатинці, яких здибали біля котлована. — Якщо не вірите, можете у голови селищної Ради Івана Андрійовича Івахненка запитати.

Зробили кілька фотознімків і пішли до селищної Ради.

— Це правда, що посеред Слатиного «літаюча тарілка» упала?— питаємо у І. А. Івахненка.

— Майже правда, — після довгої мовчанки відповів Іван Андрійович.

— Як це — «майже правда»? — здивувалися ми.

— Якщо хочете, розкажу. Тільки прошу не перебивати. Отже, так. У Слатиному мешкає більше дев'яти тисяч чоловік. Але дозвілля провести ніде. Немає ні Будинку культури, ні навіть клубу. Був, але розвалився. Питання про будівництво нового вирішувалося років з десять. І от у 1978 році, здається, все було готове. Будинок культури включили в план будівництва, виготовили технічну документацію, а Міністерство радгоспів виділило кошти. Правда, з умовою, що замовником об'єкта виступить облвиконком. Облвиконком на це погодився і визначив строки будівництва. Але минав час, а обласне виробниче об'єднання «Харківсільбуд», яке мало споруджувати Будинок культури, — ні пальцем об палець. Я до керуючого об'єднанням Г. М. Трубчанинова. А він мені:

— Не можемо розпочати будівництво. У нас і перекриття потрібного немає, і колон...

Я в облвиконком. Після того відбулася розмова у голови облвиконкому А. П. Бездітка. Він пообіцяв керівництву об'єднання допомогти і перекриттям, і колонами, й іншими будівельними матеріалами.

Минуло ще кілька місяців — будівельники ні за холодну воду. Я знову до А. П. Бездітка.

— Не хвилюйтеся, до кінця року кошти, виділені на будівництво, освоїмо, — запевнив голову облвиконкому Г. М. Трубчанинов.

І справді — через кілька днів у Слатиному з'явилися будівельники пересувної механізованої колони № 33. Вони притягнули побутовий вагончик, завезли залізобетонні конструкції, а бульдозеристи і екскаваторники приступили до копання котлована.

Слатинці вже й почали згадувати, хто коли грав на сцені Наталку Полтавку, а хто Возного, хто найкраще співав «Підкручу я чорнії вуса», а кого з танцюристів по кілька разів викликали «на біс». Одне слово, ті часи, коли були переможцями районних, обласних і навіть республіканських оглядів художньої самодіяльності.

Та не встигли ми натішитися, як на будівельному майданчику стало тихо. Більше того, зникли звідти і бульдозер, і екскаватор. Будівельників теж наче вітром здуло.

— Все це зрозуміло, — нарешті не втрималися ми. — Але до чого тут «літаюча тарілка»?

— А от послухайте далі. Після того, як зникли будівельники, я знову до Г. М. Трубчанинова: «В чому справа? Де будівельники?» — питаю.

— А ми у вас нічого не будуємо, — відповідає він.

— Як не будуєте? А котлован посеред селища хто вирив?

— У вас технічна документація не готова, і ми до того котлована ніякого відношення не маємо.

— То що ж виходить — якась «літаюча тарілка» його зробила?

— Чого не знаємо, того не знаємо, — розвів руками Г. М. Трубчанинов.

Оце і все, — закінчив свою розповідь голова селищної Ради.

Подумали ми, подумали: може, й справді Геннадій Михайлович тут ні при чому. Ну, прилетіла якась «тарілка», сіла, зробила величезну яму та й полетіла. А чоловікові така неприємність. Він же того Будинку культури, судячи з усього, і не збирався будувати. Та й хто нам ще повірить, коли скажемо, що в облвиконкомі спокійно спостерігали, як «заморожується» їхній об'єкт? Ніхто!.. Хіба що тільки дев'ять тисяч слатинців, які вже десять років чекають не дочекаються, коли у них нарешті буде свій Будинок культури...

М. ПРУДНИК.

Харківська область.

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків)

— Квартиру одержав, путівку одержав, премію одержав, тепер можна і з заводу піти.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Є у місті Одесі проектно-дослідний інститут «Південдіпробіосинтез». А раз є Інститут, мусить бути і директор. За логікою. А на ділі ж директора в інституті не було. Вірніше, був на цій посаді Богуславський А. К., котрий роботою інституту не цікавився і взагалі не відповідав своєму призначенню.

Про це писалося у листі, що надійшов з Одеси до редакції. Перець звернувся до Одеського обкому Компартії України з проханням перевірити факти, наведені в листі.

Невдовзі секретар Одеського обкому Компартії України тов. Борщ повідомив редакції, що комісія обкому партії перевірила господарсько-економічну діяльність інституту та виховну роботу в колективі. В ході перевірки було виявлено серйозні недоліки в роботі адміністрації, партійної та профспілкової організацій інституту, встановлено факти приписок, упущення в підборі та розстановці кадрів. За результатами перевірки наказом по Головному управлінню мікробіологічної промисловості при Раді Міністрів СРСР Богуславського А. К. з посади директора інституту звільнено.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

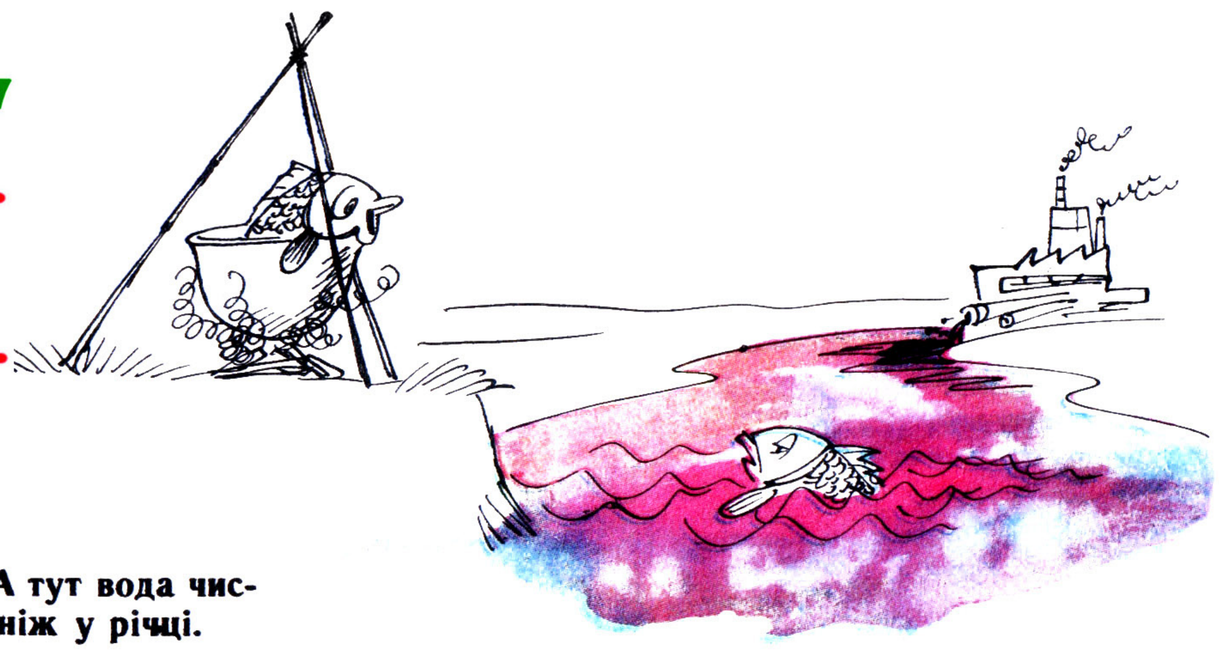

— А тут вода чистіша, ніж у річці.

НАЙБІЛЬШЕ ДОБРО

Раз сусідові сусідка
Ягід принесла відро.
Той розчулився: — Чим би, тітко,
Відплатить вам за добро?!

Щоб вам доброго зробити?...
Тітка очі відвела:
— Краще ти мені, сусіде,
Не чини ніколи зла!..

Анатолій КЛИЧКОВ.

●

ПРИНЦИПОВИЙ РЕП'ЯХ

Реп'ях якось відчув своїх колючок
міць
І ну чіплятись до штанів і до
спідниць.
І вже повсюди тільки й чуть
розмови:
— Чіпляється? Е, певно,
принциповий!..

Володимир КНИР.

ТОЧКА ЗОРУ ГРОМАДЯНИНА РВАЧЕНКА-СПОЖИВАЦЬКОГО

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я готовий внести і свою частку для загального добра.

— Але ж і мені за це якась дещиця належить!

ГУМОРЕСКА

Цього разу місцевий винахідник і раціоналізатор Перепелиця застукав начальника «Рембуттари» Семена Кириковича в ліфті. Непомітно натиснув кнопку «Стоп». Ліфт сіпнувся, мов кінь, якого зупинили на повному ході, і застиг між першим і другим поверхами.

Семен Кирикович, нічого не підозрюючи, вилаяв ліфтове господарство загалом і рембуттарівського слюсаря-монтера Терентія Ціпов'яза зокрема. Від тієї лайки користі було мало, бо ж таки ні ліфтове господарство, ні персонально Терентій Ціпов'яз за підступні дії невиправного винахідника відповідати не могли.

Отже, Перепелиця міг спокійно, без непотрібного поспіху ознайомити товариша Свирбиченка з кресленнями, розрахунками, окремими теоретичними засадами, на яких грунтувалося його чергове відкриття.

І тут з'ясувалося, що місце ознайомлення обрано зовсім не випадково. У перепелициному плані йшлося саме про деяке удосконалення конструкції ліфтової кабіни. Незначне удосконалення, кошторисна вартість якого не виходила за розумні межі. Принаймні, за межі коштів, передбачених на канцелярські витрати. А натомість «Рембуттара» одержить унікальну машину, що розмножуватиме в будь-якій кількості екземплярів якого завгодно свого службовця.

— Звичайно, треба буде обирати найкращого,— порекомендував одразу Перепелиця,— того, хто вміє швидко виконувати вказівки керівництва, відповідати на листи і скарги, спроваджувати відвідувачів, складати в міру оптимістичні звіти. Ну й, певна річ, морально витриманого — непитущого, дисциплінованого, байдужого до жінок і програшів рідної футбольної команди, не обтяженого родинним клопотом і честолюбними намірами...

На це Свирбиченко похмуро зауважив винахідникові, що такого ідеального службовця не тільки в «Рембуттарі», а може, й у самому главку не знайдеться. Тож, либонь, розмноження доведеться відкласти.

Та Перепелицю важко було зіпхнути з позицій, підготовлених заздалегідь. Він швиденько щось підрахував на пальцях і заспокоїв Свирбиченка:

— Зрештою, це може бути і звичайний службовець. Доведеться тільки при розмноженні враховувати коефіцієнт посередності. Будемо випускати його в більшій кількості екземплярів. Незначна перевитрата електроенергії однаково компенсується.

— Уявіть собі, Семене Кириковичу, — вів своєї Перепелиця, — в конторі ви гранично скорочуєте штати. Власне, вам буде потрібен тільки один працівник...

— А заступник? — знову засумнівався Свирбиченко.

— Не розумію, для чого?

— Будете начальником контори — зрозумієте, — відрізав Семен Кирикович.

— Гаразд, заступника ми залишимо, — неохоче погодився винахідник, — а за всіх інших працюватиме один, розмножений в потрібній кількості, співробітник. Вранці він заходить до ліфта. Спрацьовує спеціальний пристрій і на вашому поверсі з кабіни виходять десять, двадцять, тридцять однаковісіньких службовців. Кількість визначатиметься залежно від потреб поточного дня і вашого особистого бажання. А ввечері всі вони заходять до ліфта. Пристрій дає зворотний хід і на перший поверх опускається один рембуттарівець.

— Куди ж інші подінуться? — Семена Кириковича ця обставина, здається, зацікавила.

— Інших мій пристрій до ранку розкладає на атоми, щоб потім знову скласти у необхідній кількості відповідно до атомно-молекулярно-генетичної матриці...

Начальник «Рембуттари» замислився. Перепелиця намагався вгадати, про що думає Свирбиченко. Чи то матриці йому в душу запали? Чи, може, подумки лає ліфтера Терентія Ціпов'яза?

— Ви практично повністю скоротите штати в конторі, — винахідник про всяк випадок спробував відвернути думки Свирбиченка від проблем ліфтового господарства. — Залишитеся ви, ваш заступник і один, відібраний для щоденного розмноження, службовець. Утрьох ви забезпечите роботу солідної установи. Втрьох!

— А ви певні, що після цього нашу контору хтось вважатиме солідною? Де ви бачили солідну контору з таким жалюгідним штатом? Ще й заступника пропонуєте скоротити.

— Але ж заступник не потрібний... Можна буде спокійнісінько обійтися двома працівниками... Навіть одним. Ну, тим... якого розмножуватиме мій пристрій, — щиросердно визнав Перепелиця.

— Чортзна-що! Завжди з тими ліфтами морока! — Свирбиченко втратив будь-який інтерес до винахідника і роздратовано тицьнув пальцем у гудзик з цифрою «два».

Ліфт відповів йому гарчанням і рушив з місця. На другому поверсі двері з скреготом відчинилися перед Семеном Кириковичем. Він вийшов, навіть не глянувши на Перепелицю. Той навздогін тільки писнув щось про фонди зарплати.

Семен Кирикович зміряв винахідника поблажливим поглядом і сказав майже спокійно:

— А якщо з ліфтом щось трапиться? Хто ж тоді в конторі залишиться?

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Наш директор Чміль П. І. займається в робочий час чим завгодно, тільки не своїми службовими обов'язками. Роботу в комбінаті він пустив на самоплив, організація праці тут незадовільна, для робітників не створено належних виробничих умов, трудова дисципліна на низькому рівні» — писали у своєму листі до Перця працівники Гребінківського міжколгоспного комбінату комунального господарства.

Секретар Полтавського обкому Компартії України тов. Горобець повідомив редакції, що вказані у листі факти при перевірці на місці підтвердились. Рішенням районної ради колгоспів Чміля П. І. з посади директора комбінату звільнено. Проведено також перевибори голови місцевкому профспілки.

МАЛЮНОК-БАЙКА З ЯВНИМ НАТЯКОМ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

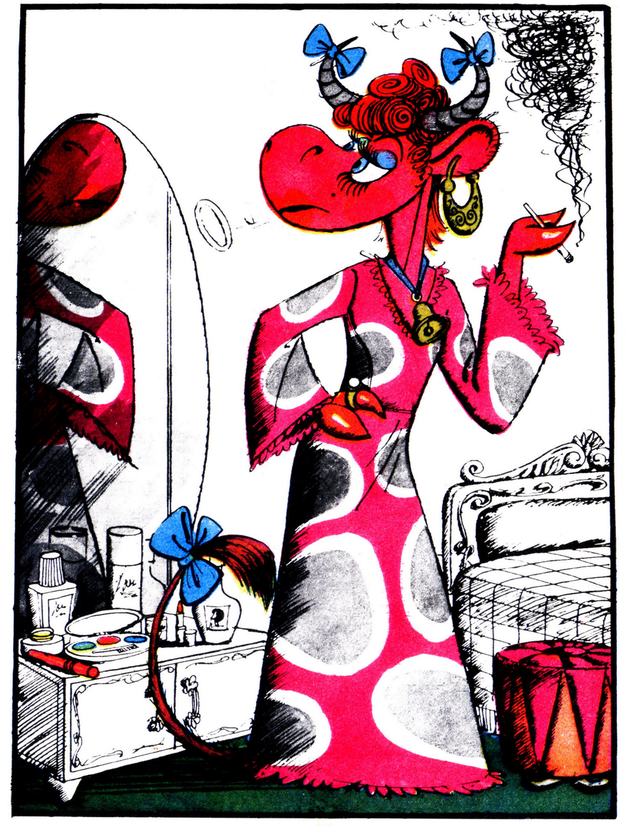

— Подумаєш, дорікають, що за п'ять років не привела ні одного теляти, не дала жодного літра молока. Зате на конкурсі краси я б себе показала!

Наші дрібні усмішки

ЗАБУЛА, ЩО ВДОМА

— Мамо, навчи мене пекти такі пиріжки, як ти на роботі печеш, — просить мала Оленка маму-кулінарку.

— Гаразд, доню, дивись. Беремо тісто, потім додаємо до нього масла, цукру, сиру... Тільки додаємо всього трохи менше, ніж треба.

— Чому менше?

— Тому, що і додому ж треба трохи взяти.

Повідомив В. КРАСОВСЬКИЙ.

м. Стаханов
Ворошиловградської області.

НАЇВСЯ

Прийшов сусід до сусіда в справах, а там якраз обідати сіли. Вареники їдять. Запрошують й сусіда, а той відмовляється:

— Дякую, я отак наївся, — і провів долонею по самій шиї.

— Та сідайте, не гордуйте...

Сів сусід, поїв вареників. А коли всі встали з-за столу, п'ятирічна дівчинка і говорить:

— Мамо, мамо! А в дядька од шиї до лоба тридцять вареників влізло!..

Повідомив Р. МАЛЯРЕНКО.

с. Шостаківка
Кіровоградського району
Кіровоградської області.

ЧОГО В СПОРТІ НЕ БУВАЄ...

— Ганно, знов у твого Петра синець під оком...

— Та чого в спорті не буває...

— А що, хіба твій Петро боксом займається?

— Та ні, він у шахи грає.

— А звідки ж тоді синець?

— Та в шахах же коні, то каже, що його кінь і брикнув...

Повідомила Л. ДЕНИСОВА.

м. Барнаул (РРФСР).

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ПРИКРІ ВІСТІ

ГУМОРЕСКА

Наприкінці обідньої перерви до мене в конторку зайшов обліковець Альфонсевич, тримаючи в руках транзисторний приймач «Селга», з яким він ніколи не розлучається. Постійно слухає радіостанцію «Маяк». Музика, твердить, підвищує виробничий тонус, останні вісті дають можливість постійно бути в курсі останніх подій. Зайшов він — і з порога:

— Дивуюсь я, Гавриле Панасовичу, байдужості товаришів. Нічим не пройматються, ніщо їх не хвилює. Тільки й знають — план, заробіток, премія... Кажу їм: щойно передали, наші програли грекам — 0:2, а їм хоч би що. У мене аж тиск підвищився від такої прикрої новини! Чую, не менше ста вісімдесяти зараз. Оце, до речі, хотів у зв'язку з цим відпроситися додому. Яка вже робота, коли верхній тиск сягає ста вісімдесяти!

— Звичайно, — кажу, — ідіть додому, відпочивайте.

Через день, в обідню перерву, Альфонсевич із транзисторним приймачем знову завітав до конторки.

— Що у вас?

— Та в мене нічого, а в Нікарагуа — біда! Ви тільки подумайте, що той бандюга Сомоса виробляє. Це ж просто жах! Кажу оце майстру Прику, а він рукою махнув: «Знаю», — та й побіг собі далі. А я так розхвилювався, що аж серце защеміло. Пульс — порахував — сто сорок на хвилину!

— Ідіть, — кажу, — додому. З таким пульсом що ви вже напрацюєте!

Ще за день Альфонсевич з «Селгою» приніс чергову сумну звістку:

— Чули? На кінофестивалі в Канах головний приз віддали — вгадайте кому! — японському фільму «Жінка в кімоно».

— Не можу нічого сказати: я цього фільму не бачив.

— Та я також не бачив, але не в тім річ. А от нашому фільмові дали лише утішну премію за кращі натурні зйомки. Ото такі тепер журі! Розповів про це хлопцям, а вони відмахуються. Майстер Прик каже: «Не біда, іншим разом завоюємо головний приз». Просто дивно: нічим їх не проймеш! А в мене — повірте! — тільки-но почув, відразу апетит пропав, навіть на обід не пішов, так печінка розгулялася. Чую, до вечора не витримаю — мушу піти додому, полежати.

І цього разу відпустив його.

Відтак Альфонсевич приходив до мене з різноманітними новинами, одна гірше від одної. Після того, як київський «Сокіл» раптом програв хокеїстам ЦСКА, у нього почався приступ радикуліту, після повені на острові Целебес розгулявся ревматизм, після землетрусу в Сіцілії схопили ниркові кольки. Я, звісно, щоразу відпускав його з роботи.

Не так давно він разом із «Селгою» знову завітав до моєї конторки. Та не встиг він розкрити рота, як я застогнав.

— Даруйте, Альфонсевичу, але зараз не зможу вас вислухати. Я в такому розпачі — просто жах!

— А що скоїлося? Щось неприємне почули?

— Почув! Але краще я був би глухим, ніж таке почути! Щойно мені подзвонили з центральної бухгалтерії. Виявляється, за систематичну відсутність на робочому місці в післялюбідній час директор позбавив вас, Альфонсевичу, квартальної премії. Це мене так вразило, що почалися болі у шлунку. Не інакше, від нервів. Мушу піти в медпункт, щось прийняти... А ви вже зайдіть завтра.

Але ні завтра, ні післязавтра Альфонсевич не зайшов. Чого б то? Невже нема прикрих новин? Чи, може, «Селга» зіпсувалася?

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

ЯК ПРОСВІЧУЮТЬ МІЗКИ, АБО ЗА ДИМОВОЮ ЗАВІСОЮ

Сталося нечуване: міністр внутрішніх справ ФРН Г. Баум наказав спалити близько 100 тисяч карток із досьє на осіб, які відвідували Німецьку Демократичну Республіку. У спеціальних печах охранки здиміло 26 лантухів секретних паперів.

Але при цьому жоден агент західнонімецької охранки, здається, не згорів од сорому, хоч були розкриті вельми непривабливі факти з діяльності секретних служб ФРН...

Скандальні викриття накочувалися вал за валом. Перший вал скандалу: охранку схопили за вухо — вона підслуховувала й записувала на плівку телефонні розмови. Для цього на вузлах зв'язку були встановлені спеціальні, напхані електронікою апарати, іменовані на службовому жаргоні «неграми». Але, зауважимо, від агентів теж вимагалася неабияка спритність — їм доводилося підслуховувати по чотири розмови водночас, виявляти крамолу й зафіксовувати її на магнітофонну плівку. Словом, на «негра», так би мовити, надійся, а сам не зівай.

Другий вал скандалу звалився на охранку, коли її спіймали за руку: в західнонімецькі газети потрапили секретні відомості про перлюстрацію листів, що надходили з НДР та інших соціалістичних країн або туди відправлялися. Цим займалися в основному агенти Відомства по охороні конституції (ВОК). Частина з них трудилася допотопним дідівським методом, розкриваючи конверти над парою, частина управлялася з цією роботою при допомозі спеціальних пристроїв, які наскрізь просвічували листи, виявляючи злоякісну пухлину інакомислення.

Один вал скандалу накочувався на інший: виявилося, що охранка засилала платних інформаторів мало не в усі політичні й громадські організації ФРН. Почалося, як то часто буває в таких випадках, із дрібнички: якийсь нишпорка (не будемо увіковічнювати його імені) звернувся до суду — зажадав, щоб йому сповна виклали грошенята за доноси на членів однієї лівацької групи. Охранка, бачите, пообіцяла йому кругленьку суму, а як дійшло до розрахунку, — одверто обшахраювала.

Що й казати, сам собою факт недостойний такої багатої організації, як Відомство по охороні конституції. Але проявимо тактовність і не будемо втручатися в фінансові розрахунки та прорахунки неблагородного сімейства — хай розбираються самі. Нас у даному випадку цікавить суть справи. А вона полягає в тому, що під виглядом захисту конституції ФРН її не тільки обходять, а просто-таки об'їжджають з усіх боків. А то й навіть переїжджають колесами лакованих «мерседесів». Не забуваючи при цьому галасувати про права людини...

Небагато й часу сплило, як знову хвиля скандалу знялася — пронирливі західнонімецькі репортери пронюхали ще дещо й пікантніше: виявляється, деякі бундесбюргери, біографія яких не викликає довір'я охранки, мають можливість, ледве прокинувшись, просто із-під перини побажати доброго ранку агентові ВОК. А вкладаючись спати — сказати йому «на добраніч». Щоправда, агент не може відповісти клієнтові взаємною ввічливістю, бо телекамери, таємно приладнані в квартирах «підозрілих», на двосторонній зв'язок, а значить, і на обмін люб'язностями, не розраховані.

Врешті, люб'язності не передбачені статутом охранки. Більш того: вона, що, очевидно, уже помітив читач, взагалі не відзначається гарними манерами. Виховання у неї, скажемо одверто, не може служити за приклад навіть для деяких «важких» школярів, яких, як виявилося, охранка теж не обминає своєю увагою. «Такого ще не було, — писав журнал «Штерн».— Шістнадцятилітніх, які наважилися у своїх висловах на випад проти політики ФРН, реєструє Відомство по охороні конституції». Принагідно додамо, що цим підліткам легке майбутнє й не світить.

Згодом було також установлено, що джеймси бонди із охранки гасають по публічних бібліотеках, виписуючи імена тих, хто читає марксистську літературу. Газети повідомили: шпиги потай фотографують учасників демонстрацій — тих, хто протестує проти виповзання на політичну арену неонацистських скорпіонів, вимагає прибавки до зарплати чи святкує Перше травня...

Діапазон нагляду усе ширшав. Були потрібні усе нові робочі руки, ноги, очі, вуха. Йшов шалений вербунок платних інформаторів.

Досьє охранки розпухали, вбираючи в себе не тільки політичні, а й суто інтимні дані про «неблагонадійних». Тисячі її «підопічних» позбулися роботи на основі горезвісного закону про «заборону на професії»...

В умовах розрядки напруженості в Європі охранка взяла на себе підвищені зобов'язання — трудитися з іще більшою напругою своїх сил. Останніми роками багато західнонімецьких громадян дістали можливість відвідати НДР та інші соціалістичні країни. В цьому факті агентура ВОК занюхала недобре: «червона пропаганда» затуманить мізки бундесбюргера, підточить його лояльність. Вирішили: всіх, хто їде в соціалістичні країни, брати на особливий облік. Справа, самі розумієте, не копійчана. Але тут охранка не сknарувала. На контрольно-пропускних пунктах була таємно установлена фотоапаратура, яка знімала документи тих, хто пересікав кордон. На це витрачалися кілометри плівки. Касети з нею пересилалися в місто Кобленць — там зберігалися досьє...

...Врешті накотився дев'ятий вал: преса ФРН — віддамо їй належне — наробила тараараму. Обурення тотальним стеженням було таке велике, що міністр внутрішніх справ змушений був зробити для публіки заспокійливий жест — повелів жбурнути у вогонь близько 100 тисяч карток із кобленцьких досьє.

Жест міністра, одначе, нагадав декому фокус ілюзіоніста, який перетворює папір на дим і тут же із диму вихоплює папір. А якщо казати точніше, то була димова завіса, розрахована на те, щоб за нею приховати від людських очей справжній стан справ. Журнал «Штерн» писав у зв'язку з цим, що «в самому тільки обчислювальному центрі на Бюлерштрассе в Кельні зібрано дані більш як про три мільйони громадян ФРН...

Отож хай читачеві не видається плодом надмірної фантазії автора епізод, який опишемо тут — зважаючи на все вищесказане, він міг би мати місце, скажімо, у відомстві з соціальних питань в якомусь західнонімецькому місті...

...Літня вдова, мати п'ятьох дітей — назвемо її фрау Майєр — звернулася у те відомство за допомогою. Службовець приніс теку з її «справою», запросив сісти, просвітивши жінку наскрізь поглядом, і перегорнув складені в теці папери.

— Погані ваші справи, — сказав він, гірким зітханням даючи зрозуміти, що фрау Майєр навряд чи може розраховувати на яку-небудь допомогу.

Жінка стривожилася:

— Вибачте, в чім справа?

— Справа у вашій особистій справі, — скаламбурив чиновник, явно задоволений своєю дотепністю. — Ось, наприклад, цього місяця ви купили у кіоску газету, в якій критикувалися наші шановні політики.

— Але для того, щоб загорнути хліб...

— Так-так... — незворушно протягнув чиновник. — Підемо далі... Ай-ай-ай, — скрушно зітхав він головою і зацокав язиком, — як погано, фрау Майєр, як негарно. Минулого року ваша дочка їздила в НДР. А повернувшись додому, дозволила собі робити висловлювання явно підривного характеру. Наприклад, заявила, ніби в НДР люди нормально харчуються, нормально одягаються і взагалі мають вигляд цілком нормальних людей. Де таке чуване?! Вам не здається обурливою її поведінка?

— Але ж дозвольте, гер...

— Або ось іще, — перебив її чиновник. — Ваш син поводить себе непатріотично: він, як свідчать незаперечні дані, курить болгарські сигарети. При таких уподобаннях до державної зради — один крок.

— Пробачте, але вони дешевші...

— Ну й сімейка! — покрутив головою чиновник. — Другий ваш син недавно під час прогулянки в публічному місці насвистував більшовицький мотивчик «Калинка-малинка». На що ви розраховуєте, фрау Майєр? Ваш третій син іще школяр, а йому вже не подобається наша система. Полюбуйтеся: брав участь у вуличному збіговиську таких самих, як і він, і вимагав майданчика для дитячих ігор. Та що чекати від школяра, коли й навіть ваш наймолодший, як тут сказано, зобразив на загорожі закарлючку, підозріло подібну на серп і молот!..

— Але ж йому лише три роки.

— Тим гірше — такий малюк, а вже займається великою політикою! Ума не прикладу, чим можу вам допомогти при такому досьє. Врешті... — він зняв окуляри й зінниці його блиснули, як дві десятипфенігові монети, — вихід є. Ми допоможемо вам, якщо ви допоможете нам. — Він перейшов на шепіт. — Коли я кажу «нам», то маю на увазі не оце відомство, — він зневажливо махнув рукою, — а Відомство по охороні конституції. І даю вам слово агента: вас не будуть так обтяжувати фінансові проблеми. По руках?

Фрау Майєр од несподіванки рот розкрила.

— Значить, домовилися, — не даючи їй оговтатися, резюмував «охоронець» конституції. — Поздоровляю вас, колего. Приступайте до роботи сьогодні ж. Нас цікавлять вкрай підозрілі типи — ваші діти.

Чиновник підвівся, даючи цим зрозуміти, що розмову закінчено.

— Бажаю вам удачі, фрау 008/41.

В. ЛАПСЬКИЙ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

«Вашінгтон дедалі ширше розв'язує кампанію погроз проти арабських країн під приводом «захисту своїх інтересів» у нафтоносних районах Персидської затоки».

(З газет).

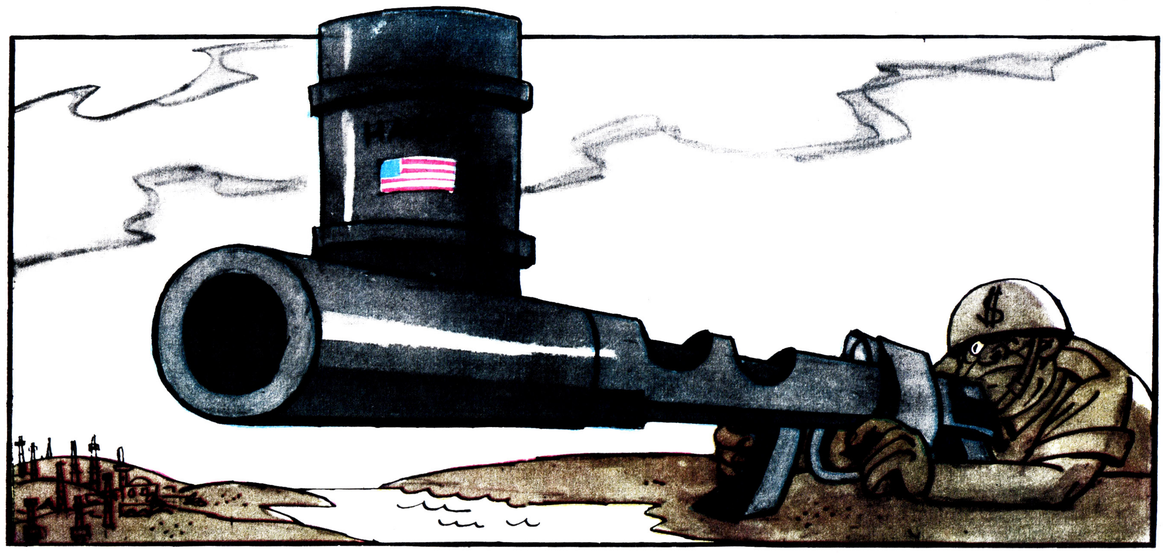

Беруть на мушку.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А ви чому не плаваєте?
— У мене для цього є заступник.

ВИСТАЧИЛО НА ЮШКУ, ЗНАЙДИ НА ПЕТРУШКУ

Від давніх давен славляться наші українські села своєю мальовничістю. Своєю особливою, неповторною поетичністю. І великою мірою завдячують вони отією своєю чарівною красою традиційним тихим ставочкам з кучерявими вербами над водою... А коли ще у тих ставочках та водиться рибка — то це вже взагалі, погодьтеся, рай. Водночас, як казав поет, і красиве, й корисне.

Має свої тихі ставочки і конкретне село Стрітівка у Кагарлицькому районі на Київщині. Їх тут аж кілька. Однак, як не парадоксально, а мальовничості вищезгаданому селу вони аж ніскілечки не додають. Скоріше, навпаки: вельми і вельми змазують загалом приємне враження від цього симпатичного населеного пункту. Чим же саме, спитаєте?

Підійдіть до берега і гляньте на гладке задумливе плесо. І наколеться ваш допитливий погляд на сухе гілляччя, старі бочки, залізяччя, ломаччя, що зовсім непоетично повиставляло роги, зуби, ребра угору, ніби погрожуючи всякому, хто наважиться затягти у водойму браконьєрські сіті або, рятуючись від літньої спеки, стрибнути у її прохолодні води.

Проте закинути сіть у ставок на Воропаях (куток Стрітівки) нікому з місцевих жителів і так в голову не прийде. Бо риби тут катма. Та й звідки їй взятися, якщо її тут ніхто не розводить? А хіба вдержиться риба або хоча б жаби у ставку, куди, з дозволу сказати, стікає гноївка з ферми? І купатися тут, само собою, не тільки не корисно для здоров'я, а навіть і небезпечно... Де вже купатися! Тут хоча б швидше проскочити мимо, затиснувши ніс рукою...

Колгосп «Дніпро», до якого входить Стрітівка, — не біднячок. Його керівник, Г. К. Іванченко, — не безгосподарник. Тримає колгосп на високому рівні. Ніби й дбає про села. Споруджує комплекси. Чому ж із загального комплексу господарювання вискочили ставки?

Голова коротко і спокійно пояснює:

— Не підійшла черга...

І цей спокій ріже без ножа. Не тільки тому, що про ту «чергу» вже давно Іванченкові мали б нагадати постанови уряду. У цьому спокої відчувається біда не одного голови колгоспу «Дніпро». Не одного села Стрітівки. Деякі керівники господарств звикли вже дивитися на ставки крізь пальці. Бо так привчило їх дивитися керівництво деяких районних та обласних сільгоспуправлінь.

Один чоловік з колгоспу «Дніпро» (також керівний) навіть обурювався:

— І що вони (малися на увазі автори листа до редакції) нам цими ставками в очі тикають! Нам ось поля обробляти нікому. Робочої сили нема. Так я буду греблі городить, пляжі робить, щоб хтось мав куди приїхати, пуза погріти... Хай приїжджає буряк полоти! А то втік, бач, до міста, та й пише: ставки, мовляв, йому не такі...

По секрету скажемо: від таких ставків, які ми побачили в Стрітівці, не те що до міста, а й на край світу можна забігти. Жодної зі своїх споконвічних функцій, котрі належало б виконувати сільським водоймам, вони не виконують: ні економічної (риба, водоплавна птиця, які в інших господарствах дають немалий приварок у колгоспну касу); ні оздоровчої (пляж, купання, рятуючись від літньої спеки, стрибнути у її прохолодні води); ні естетичної (краса). А виконують функції прямо таки протилежні: відштовхують і відлякують від загалом гарного, культурного, сучасного села, яким є Стрітівка.

Що ж відповістн керівникам колгоспу «Дніпро» на їхні малоаргументовані тиради про другорядність ставків у зв'язку з браком робочої сили? Спробуємо сформулювати цю відповідь приблизно отак:

— А що, якби ви, шановні, все-таки спробували свої ставочки почистити? Та гноївку припинили б туди пертн? Та мальків напустили і тямущого рибовода над ними поставили? Диви, хтось із тих, що приїхав із міста «пузо погріти», й задумається: а чи не повернутися мені до села? А що? Робота — знайдеться. Пляж — під боком. Свіжої рибки захотілося — ось вона. А головне — краса. Краса яка, товариші! Тільки в наших мальовничих селах таку красу й можна зустріти...

Ну, хіба хто-небудь із розумних людей зможе перед такими от факторами встояти?

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Київська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

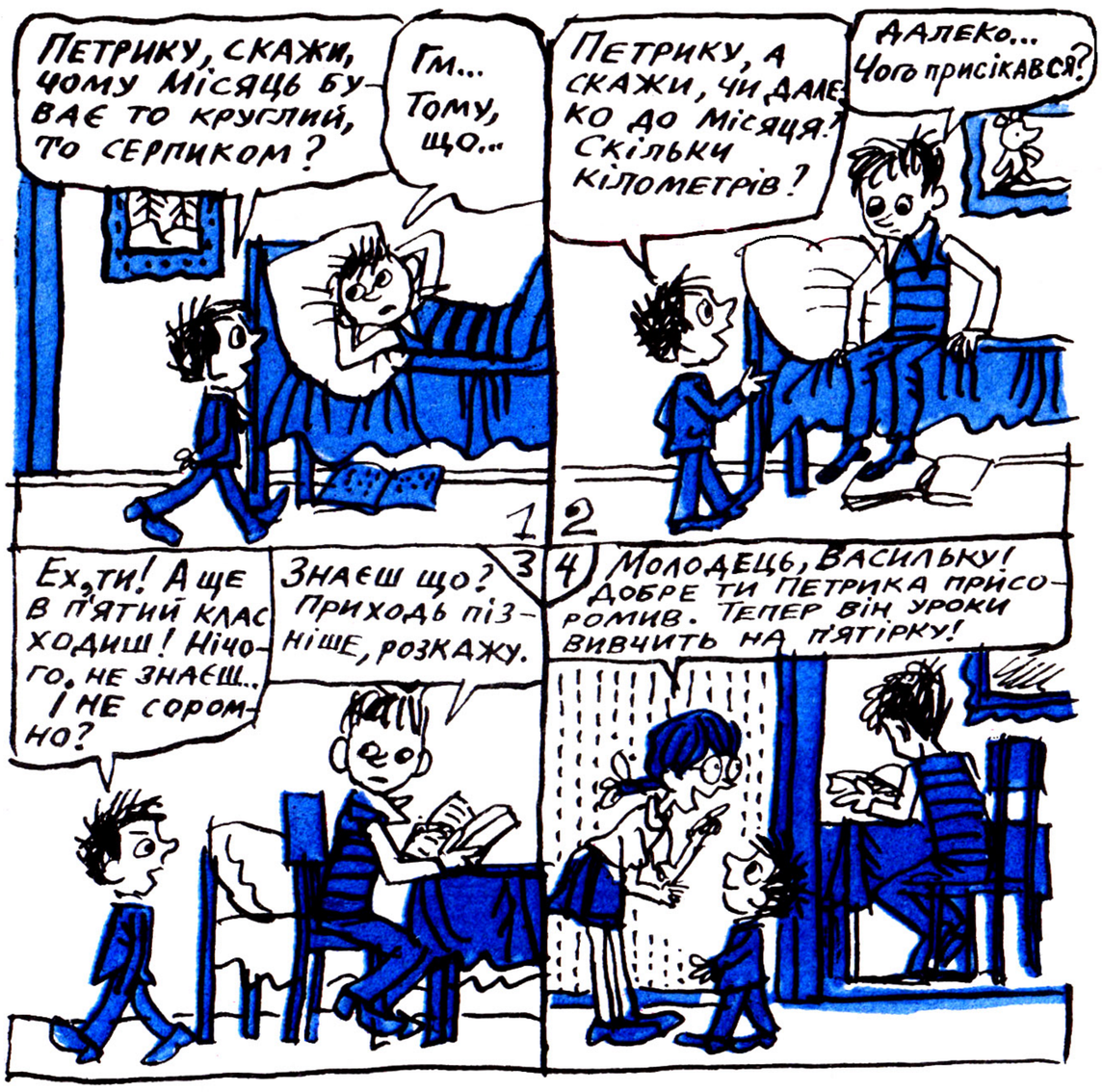

ВЕДМІДЬ І ЗАЄЦЬ

Йшов ведмідь лісом. Не помітив під кущем зайця і наступив йому на лапу.

— Ой! — пискнув заєць.

— Ти чого? — здивувався ведмідь.

— Дивитися треба, клишоногий.

— Та що трапилось?

— Боляче, — сказав заєць.

— Чого? — допитувався ведмідь.

— На лапку наступив.

— Та що ти! — здивувався ведмідь.— Вибач. Я не помітив.

— Боляче... Ніби колода на ногу звалилась.

Подивився ведмідь на зайця і каже:

— Ну, на, наступи мені.

— Та я...

— Наступай, наступай. Я не ображусь.

Наступив заєць. З усієї сили натис на ведмежу лапу.

— Ех, ти, — докірливо подивився на нього ведмідь. — Ну, ніякого терпіння в тебе нема! Боляче, боляче... Я от, наприклад, зовсім нічого не відчув!

Василь БИРЮКОВ.

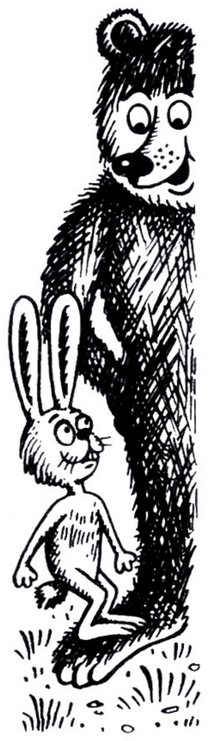

ЛІТАК І НЕБО

Принесла мама з магазину малому Олексику іграшковий літачок. Подивився на нього хлопчик та й питає:

— Мамо, а літак по чому літає — по небу?

— Так, сину, — відповідає мама.

— Тоді знаєш що? Літак у мене вже є, а ти мені тепер купи іще небо, гаразд?

І. МАТУШКОВА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Побігла б, може,
І вона,
Щоб не сорочка
Кам'яна.

(черепаха)

Вночі
Його бачила Тала,
Як міцно
У ліжечку спала.

(Сон)

Ми їх бачим
На гілках
у колючих
Каптанках.
Долі —
Голі.

(Жолуді)

По сніжку побіг Іванко —
Утомився.
А я ззаду на сніжку
Залишився.

(Слід)

Борис СЛЮСАР.

ПОЖАЛІВ

Котик Мурчик з їжачком
смакували молочком.
Пожалів кіт молочка —
та й ударив їжачка.
І відразу зойкнув: «Няв!» —
голку сам собі загнав!

Неоніла СТЕФУРАК.

ПОКИ ДІЛИЛИ

Якось Петрик та Роман
Упіймали рака.
— Мій! — кричить Петрусь. — Не дам!
— Мій! — Роман заплакав.
Сварка-бійка почалась
Поміж хлопчаками.
...Ну, а рак у воду — лясь! —
Та й утік до мами.

Людмила БУШКОВА.

«Ось уже тривалий час одержую належну мені кореспонденцію з великим запізненням. Те ж саме — і з телеграмами...»

(І. Іванов, м. Вишневе Київської області).

«Я вже забув, коли своєчасно одержував газети і журнали. Всі спроби з'ясувати причину — безуспішні...»

(І. Самарський, м. Сміла на Черкащині).

На пошту
в райцентрі
дівчина прийшла,
Щоб мамі
вітальну
послать телеграму...
З райцентру —
рукою подать
до села.
Нема телеграми.
Засмучена мама.
Образилась марно вона
на дочку:
Затримка була...
у системі зв'язку.

Чека від солдата
Оксана
листа
(Казав: «Не забуду!
Ти в мене — єдина!»)
На серці в Оксани
сама сумота...

ЛИСТИ КОМЕНТУЄ ПОЕТ

НЕ БЕЗ ПРИЧИНИ

Солдат твій не винен,
ти чуєш,
дівчино?
Це ж гріх —
розлюбити красуню таку!
Причину шукай у системі зв'язку.

У «Модах» —
видання достойне похвал! —
Дружина
для себе
відраду знаходить...
Та поки
черговий
принесли журнал,
Костюм,
там описаний,
вийшов із моди.
Пустила дружина
сльозинку
гірку...

Причина —
у тій же системі зв'язку.

Виписує
суд
виконавчі листи...
На них
аліментнику
просто начхати:
Далеко татуньо встигає втекти,
Допоки той лист
віднайде адресата.
Шукай прудконогого знову.
Ку-ку...
Причина —
у тій же системі зв'язку.

Подумає скептик:
папір витрача,
Не дійде
журнал цей
однак своєчасно...
Куди?
Ну, звичайно,
що до читача.
Та автор —
не скептик.
Надія не гасне:
Надія ота —
на доставку швидку,
Отож —
на поважну систему зв'язку.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Мал. В. БОКОВНІ

— Савчуки вже другу машину розбили, а від тебе однієї ніяк не дочекаєшся!

НАРОДНІ...

Літератори, на теми голодні,
Переспівують усмішки народні:
Заримують — і до друку несуть.
Чи не мріють такі «гумористи»,
Що і їх, як відомих артистів,
Ще й народними раптом назвуть?

Василь СИНИЦЬКИЙ.

БЕЗГОЛОВИЙ СІРНИК

Сірник, звертаючись до Печі:
— Я міг би світ спалить, до речі!
...Як показала перевірка,
Сірник той виявивсь без сірки.

Петро ФЕДОТЮК.

ПОГАДАЙ, ЗОЗУЛЕ...

— Скажи мені, зозуленько, —
Просить парубійко, —
Скільки діб мені «впаяють»
За вчорашню бійку?..

Павло ЛАВРИК.

ПЕРЕБУДУВАВСЯ

Складав поет жіноцтву оди,
Та й наробив для себе шкоди.
Бо лиш почав їх друкувати,
Дружина витурила з хати.
Тепер він, щоб добитись миру,
Друкує на жінок сатиру...

Микола ДМИТРІЄВ.

Премія за скромність

ГУМОРЕСКА

— Як здоров'ячко? — з підкресленим співчуттям запитав директор, коли Іван Сливка примостився на краєчку стільця.

— Та нічого. Спасибі, — похмуро відповів той.

— Саме за це я тебе й поважаю — самокритичний ти і скромний, — продовжував директор. — Але ближче до справи. Ми тут порадилися і вирішили дати тобі невеличку премію за скромність і самокритичність. По п'ятдесят карбованців окремо за те й за те. Так би мовити, матеріально стимулювати.

— Премію не візьму! — підскочив Сливка. — Я ще в минулому місяці попереджав, щоб мені більше ніяких премій не давали аж до пенсії. Відпочити од них треба.

— Ти не журися, — ласкаво промовив директор. — Якщо даємо, значить, так треба.

— Мені не треба. Думаєте, якщо я молодий спеціаліст без досвіду, то саме мені щоразу можна давати? Справедливість повинна бути! А те, що ви тут зі мною виробляєте, — це знущання над людиною. Я буду скаржитися...

— Справедливість, кажеш? — примружився директор.

— Так, усіх треба заохочувати. От, наприклад, Сидякіна жодного разу ще не преміювали — йому й дайте.

— Я знаю, кого і як заохочувати. Це моя компетенція. А ось ти поводиш себе, як мала дитина. Я для тебе нуль без палички, не поважаєш ти мене.

— Поважаю, — знітився Сливка.

— От і добре, що поважаєш, — сказав директор. — Одержиш премію і одноразову допомогу — підеш до Ніни Семенівни, віддаси їй гроші. І допоможеш їй закупити відповідні продукти. Особисто прослідкуй, щоб портвейну менше брали.

— Буде зроблено, — загробним тоном запевнив Сливка. — Не вперше.

— Тільки не думай, що я про тебе зовсім забув. Якось потім ми тобі справжню премію випишемо. Карбованців п'ятнадцять відвалимо. За скромність, — заспокоїв директор Сливку, який уже потихеньку зачиняв за собою двері.

Данило РУДИЙ,
Ратмир ТУМАНОВСЬКИЙ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

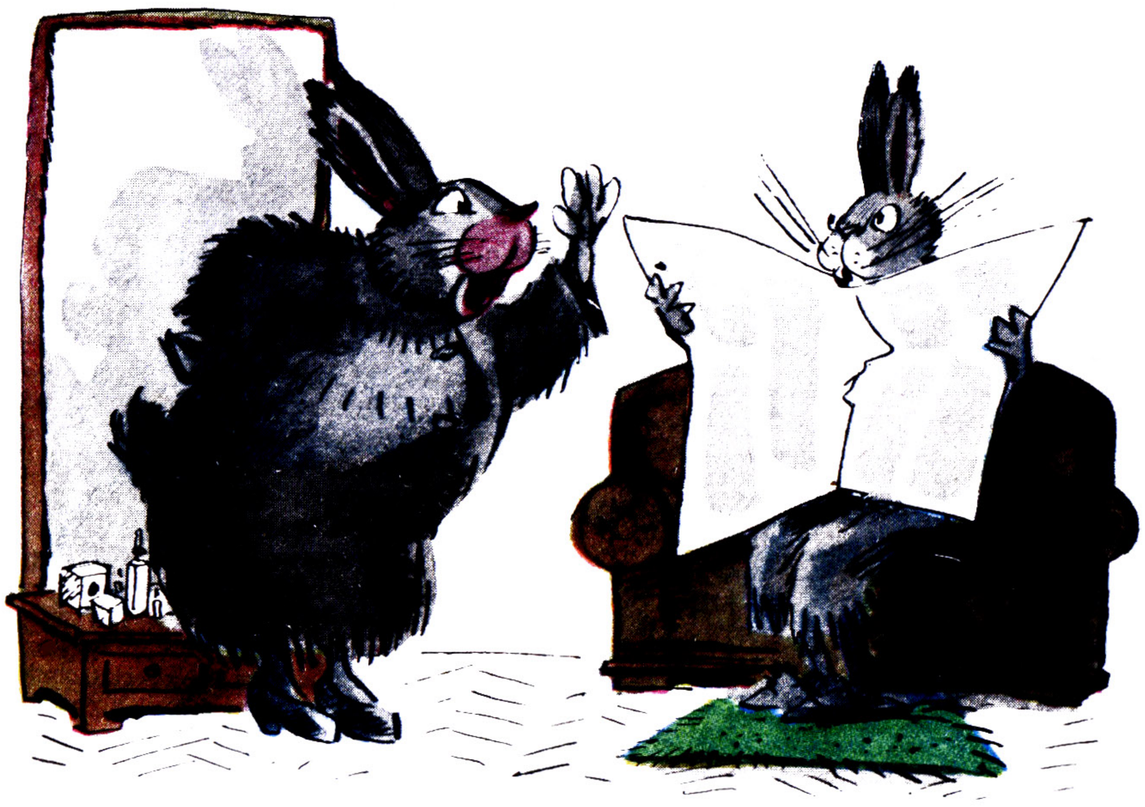

— Лисиця ходить у чорнобурці, чудова ведмежа шуба у ведмедиці, навіть у білки шуба дорожча, ніж моє поганеньке кроляче хутро!

Друже Перче!

У нашій аптеці є ліки майже від усіх хвороб. А от від однієї немає. Тому і звертаємося до тебе.

Недавно нашу аптеку було капітально відремонтовано. І ось після капітального ремонту десь щось прорвало, і наші підвальні приміщення почало затоплювати водою. Стіни вкрилися цвіллю, плитка повідвалювалась, а головне — псуються дорогі ліки, немає умов для їх зберігання. Куди ми тільки не зверталися! Прийде комісія, формально огляне і піде собі. А з міськвиконкому нам навіть не відповіли. Тому і вирішили звернутися до тебе, Перче. Чи не знайдеться у тебе ліків від байдужості? На жаль, серед наших препаратів таких немає.

В. ОСТАПЕНКО,
завідуючий центральною районною аптекою № 2.

м. Івано-Франківськ.

Чи не допоможеш ти нам розкрити таємницю однієї організації? Єдине, що ми про неї знаємо, — це те, що розташована вона у Вінниці і називається об'єднанням «Вінницягазбуд». За наївністю своєю, ми спочатку гадали, що вона займається газифікацією, — і уклали із нею договір на підключення газу до двох новозбудованих 16-квартирних будинків у нашому районному селищі. Згідно з цією угодою, газ мусив надійти в кухні новоселів до 31 серпня минулого року.

Та час іде, новосели вже потроху стають старожилами, а газові плитки у них ще й досі не діють. І почала в нас рости підозра, що гроші (8,6 тис. крб.) та матеріали (на суму 2,1 тис. крб.), які передала наша будівельна організація отому таємничому об'єднанню, насправді викинуті не на газ, а — на вітер. Бо десятки наших звернень до керівників «Вінницягазу» дали аж нуль цілих і нуль десятих користі...

То чи не варто б перейменувати, в такому разі, оте об'єднання якось по-іншому, скажімо, на «Вінницяхап-с»? Бо, як нам здається, воно вміє тільки гроші й матеріали хапати та про зобов'язання свої забувати.

М. МОРОЗ,
голова Томашпільського райвиконкому.

Вінницька область.

ДУШЕВНЕ ЗАУВАЖЕННЯ

Зростає у нас
Кожен рік, кожний день
На душу населення
Кількість пісень.
Лише зауважити мушу:
Не кожна
Лягає на душу.

ЧАРІВНЕ ВОЛОССЯ

На концерті відзначить вдалося:
Чарівне у співачки волосся!
Це волосся на плечі лилося...
Прикривало її безголосся.

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ» — Прага, «СТИРШЕЛ» — Софія, «УРЗІКА» — Бухарест, «КАРУСЕЛЯ» — Лодзь, «ЕЖ» — Белград.

Інозем ний гумор

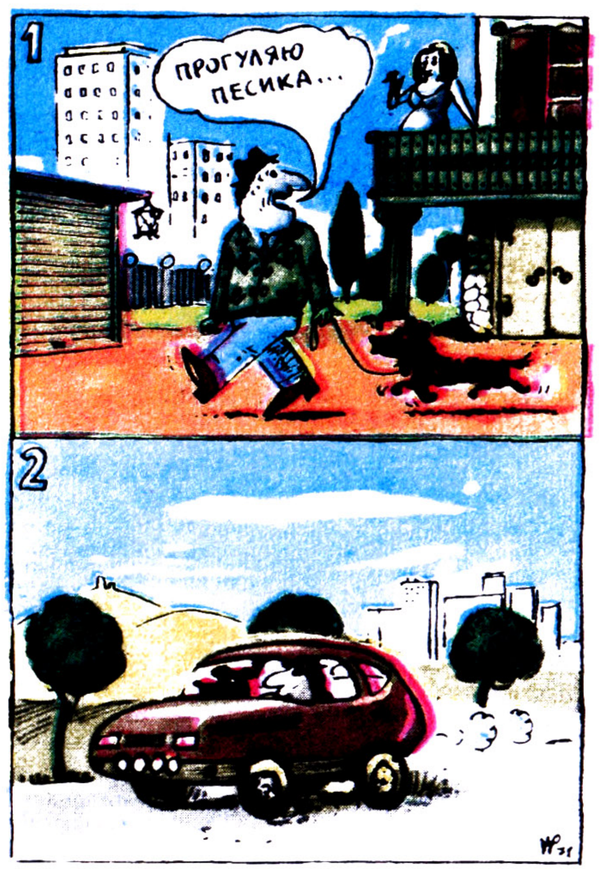

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

З «НЕПРИЧЕСАНИХ ДУМОК» СТАНІСЛАВА ЄЖИ ЛЄЦА

Навіть у його мовчанні були граматичні помилки.

* * *

Він сміливий письменник. Поставив крапку на ненаписаному творі.

* * *

І на дорогах ду́мки чатують грабіжники. Очевидно, вони вважають себе інтелектуалами.

* * *

Поети, не чорнилом, а кров'ю треба писати! Але не чужою.

* * *

У деяких джерелах натхнення Музи миють ноги.

* * *

Чому байки висміюють звірів, невже зникли люди?

* * *

Чи можна насильно творити геніальні твори? Так, треба лише мати силу.

* * *

Поети, як діти: коли сидять за столом, не дістають ногами землі.

Переклад з польської
Бориса ДЕМКІВА.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ВИРІЙ — екскаватор.
ВИХІДНИЙ — конферансьє.

А. ПАСТЕРНАК.

ОРАТОР — тракторист.
ГЛУШИТЕЛЬ — постійний клієнт у буфеті.
ГОРНОСТАЙ — місце для відпочинку альпіністів.
ГРУЗИЛО — вантажопідйомник.

А. ЧУХЛАСТИЙ.

ПЕРЕВАГА — ревізія на зерноскладі.
СОТНИК — пасічник.
СТОЯК — вартовий.

Микола НЕТЕСА.

●

Гостре перо не в гусака...

«Слухали: Заяву пенсіонера Безпалько Х. М. в якій просить купити хату за рахунок колгоспу.

Ухвалили: Просити виконком Степанівської Сільської Ради народних депутатів зобовязати сина Безпалька Василя Павловича доглядати маму».

(З протоколу засідання правління колгоспу).

Надіслав М. КУЛИК.

«НАКАЗ № 2

«В зв'язку з моєю хворобою т. в. о. зав. відділом культурно-освітньої роботи назначаю директора РБК тов. Манюк Л. Г.

НАКАЗ № 3

В зв'язку, з тим що в лікарні немає місць приступаю до виконання обов'язків зав. відділом».

(З наказів по райвідділу культури).

Надіслала Г. ГРИНЯКОВА.

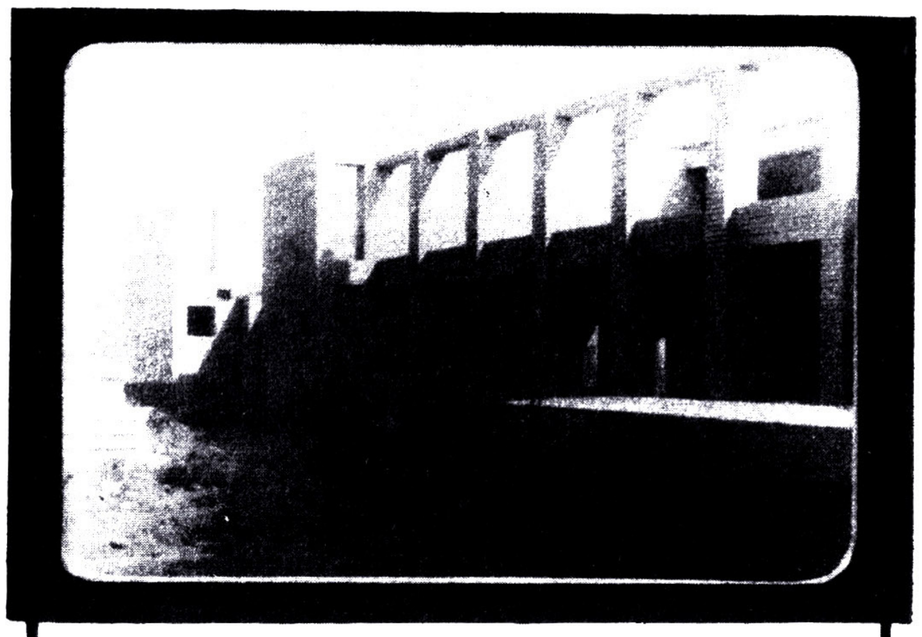

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

Чергову свою передачу ми ведемо із села Щасливого Цюрупинського району на Херсонщині. Щасливе воно, по-перше, своєю молодістю: йому лише 17 років. По-друге, — своєю молоддю: її тут багато, завзято і старанно трудиться вона у місцевому радгоспі «Родина», а вечорами збирається поспівати, потанцювати і, взагалі, культурно провести своє дозвілля.

Тільки от у цьому плані селу Щасливому не щастить. Бо збирається молодь у тісненькому приміщенні, а новий Будинок культури ніяк не добудується. Колись начальник пересувної механізованої колони № 157 тресту «Каховсільбуд» А. І. Подофа запевняв, що він буде готовий у першому півріччі 1978 року. Тепер керівник ПМК переніс свої обіцянки на кінець цього року. І — скромно зник. Разом зі всіма своїми підлеглими. Через те показати його на екрані не можемо, за що й складаємо свої глибокі вибачення.

На цьому, товариші, — до побачення. До наступного телебачення!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А ще кажуть, що у нас народжуваність зменшується!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «А хто, хто у трубі живе?» — у фейлетоні («Перець» № 10) під такою назвою писалося про те, що в деяких культурно-освітніх закладах Богуславського та Кагарлицького районів занедбано культурно-масову роботу, приміщення потребують ремонту, погано працює опалення тощо.

Заступник начальника Київського обласного управління культури М. І. Нор повідомив редакції, що фейлетон розглядався Богуславським та Кагарлицьким райвиконкомами разом з обласним управлінням культури і критику Перця визнано правильною. Фейлетон обговорювався також на обласному семінарі завідуючих районними відділами культури. У Будинку культури села Синиці Богуславського району вже відремонтовано підлогу в усіх кімнатах та в залі для глядачів. Проводиться нині і ремонт усього приміщення Будинку культури. Поновлено роботу гуртків — вокального ансамблю, оркестру народних інструментів. Створено художню агітбригаду для обслуговування працівників сільського господарства. У Будинку культури села Саварки нині працює хоровий колектив, вокальний ансамбль, агітаційно-художня бригада, яка обслуговує всі виробничі ділянки колгоспу імені 1-го Травня.

Рішенням виконкому Горохуватської сільради (Кагарлицький район) завідуючого клубом цього села Сябра С. М., який занедбав культмасову роботу, з посади завідуючого звільнено. У Будинку культури села Халча цього ж району нині проводиться реконструкція котельні, а для капітального ремонту приміщення райвідділ культури виділив 8 тисяч карбованців.

Обласне управління культури вживає заходів до поліпшення роботи закладів культури і зміцнення їх матеріально-технічної бази.

★ В одному з листів до редакції повідомлялося про те, що на колгоспній кролефермі (село Чижівка Звенигородського району) панує безладдя, для робітників не створено елементарних умов для роботи й побуту.

Як повідомив голова Черкаського обкому профспілки працівників сільського господарства В. І. Чередниченко, лист було перевірено на місці. Рішенням правління колгоспу завідуючого кролефермою Півня І. В. за безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків з роботи звільнено. З метою покращання умов праці й побуту робітників кролеферми розроблено конкретні заходи. Виконання цих заходів взято під контроль Звенигородським райкомом профспілки працівників сільського господарства.

★ Про те, що у радгоспі «Перебудова» (Донецька область) займаються приписками і незаконно одержують додаткову зарплату, повідомлялося у листі, що надійшов до Перця.

Голова Великоновосілківського районного комітету народного контролю А. П. Гноєвий повідомив редакції, що дійсно у цьому радгоспі бригадир-тваринник Єремичев В. Ф. допустив приписку приросту великої рогатої худоби та свиней за 1978 рік на 21.277 кг, за що було незаконно виплачено 1272 карбованці. За допущені приписки, незаконне нарахування зарплати та безконтрольність накладено суворі партійні стягнення на Єремичева В. Ф., його помічника бригадира Зайцеву О. А., головного зоотехніка Цимбала Н. І. та головного бухгалтера Кирилова С. С. Вжито заходів по відшкодуванню з винних осіб незаконно виплаченої зарплати.

★ Жителі сіл Клітицьк і Яловацьк (Волинська область) поскаржилися Перцеві на те, що керівники цих сіл ніяк не спроможуться впорядкувати дорогу між селами, і вона перетворилася на справжнє болото.

Голова виконкому Камінь-Каширського району В. О. Зімич повідомив редакції, що грунтову дорогу між вказаними селами нині відремонтовано.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 19 (1061) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 03. 09. 1979 р. Підписано до друку 18. 09. 1979. БФ 11329. Формат видання. 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8 Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 04324. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект. 94.

ВІДСКАНУВАВ ЛЮБОМИР ОЛІЙНИК, ОПРАЦЮВАВ ОЛЕГ ЛЕСЬКІВ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Індекс 74393

— А ми б хотіли з вами договоритися.